

[Slebsager.]

Rette, hvad de selvfølgelig vil gøre i 99 af 100 Tilfælde, og Sagen kommer for Retten, overlades det til denne at afgøre, hvad den anser for en passende Forrentning og Amortisation. Ganske paa samme Maade kan Retten træffe Afgørelse af dette Forhold, som den kan i en Række andre Forhold.

Saa med Hensyn til det Spørgsmaal, om det skal være Lejeren, der skal anlægge Sag, hvis det kommer til Sagsanlæg, eller det skal være Ejeren. Det er fuldkommen rigtigt, at det henstaar som et aabent Spørgsmaal, om det skal være Ejer eller Lejer, der kommer til at anlægge Sag, det har Udvalget slet ikke taget Stilling til. Det vilde ogsaa have været højst ejendommeligt, om vi havde gjort det.

Jeg fristes til at spørge de Herrer, som har været inde paa dette — det gælder det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og ligeledes det ærede Medlem Hr. Rager —, hvorfor der skal gøres Forskel paa de Tvistigheder, der ved denne Lejlighed kan opstaa mellem Ejer og Lejer, og saa andre Uoverensstemmelser, der kan opstaa vedrørende Lejemaal. Hvorfor skal der gøres Forskel paa dem? Hvorfor skal der i det hele taget her i Modsætning til, hvad der sker i alle Retsspørgsmaal, kræves et Slags Anerkendelsessøgsmaal? Det er jo dog ellers, efter hvad der er oplyst for mig, den almindelige Regel i dansk Ret, at enhver maa handle under Ansvar overfor Domstolens eventuelle efterfølgende Afgørelse. Det gælder Ejer, og det gælder Lejer. Der er ingen som helst principiel Forskel mellem disse Sager og andre Sager, og derfor er der aldeles ingen Grund til at opstille Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være Ejeren, som har Forpligtelse til at anlægge Sag, eller det skal være Lejeren.

Maa jeg saa sige vedrørende § 7 og den Omstændighed, at Grundejerforeningens Formand er blevet draget ind i denne Debat, at jeg var af den Opfattelse, at det paagældende Blad var sendt til alle Folketingets Medlemmer, men nu hører jeg, at det kun er sendt til Venstre og de Konservative, og dette kunde jeg ikke vide paa Forhaand. Men her fremsætter altsaa den paagældende Foreringsformand en Kritik af Tidsfrister, han selv har anerkendt som fornuftige og rigtige, og det finder jeg er utilbørligt; derfor har jeg paatalet det her, det er det eneste Sted, jeg har Lejlighed til at paatale det.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven rettede det Spørgsmaal til mig, om det ikke var Mening, at der kunde opsiges til Fraflytning til Oktober 1934. Jo, selvfølgelig er

det det, men mig bekendt er der ogsaa mange Lejligheder, som, selv om vi ingen Overgangsbestemmelse fik, ikke kunde siges op til Fraflytning før til Oktober Flyttedag 1931, og for alle disse Lejligheder, der ikke kan opsiges til Fraflytning før, er det en Forlængelse paa 3 Aar og ikke paa 3½ Aar. Det er det virkelige Forhold.

Saa gjorde endelig det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven nogle Bemærkninger om, at det, der her skete, var fuldkommen i Strid med Venstres tidligere Stilling. Det er ganske urigtigt, og det kan jeg dokumentere ved Udtalelser af Venstres Ordfører i 1925, det ærede Medlem Hr. Krag, og af daværende Indenrigsminister Krag i 1927.

Under Behandlingen af det Lovforslag, som ved de 3 Partiers Stemmer blev til Loven af 1925, udtalte det ærede Medlem Hr. Krag, Sp. 3689, følgende, som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse maa citere:

„Lejerne maa beskyttes mod ublu Krav, saaledes som jeg allerede har nævnt. Ejendomsretten maa paa Bolig-omraadet i den kommende Tid respekteres, vi maa naa frem til Dispositionsfrihed for Ejendomsbesidderne; men under Hensyn til, at her er Tale om Eje af en Livsfornødenhed, en Livsfornødenhed ogsaa for alle dem, som i boligmæssig Forstand er besiddelsesløse, maa der drages Omsorg for at sikre en rimelig Lejetid, og hvor der er Tale om Lokaler til erhvervsmæssig Benyttelse, maa der sikres Brugeren i det Omfang, Erhvervets Karakter gør det fornødent, Tryghed i sit Erhverv ved en passende Lejetid, saa længe det maa erkendes, at der endnu er Vanskelighed forbundet ved at finde nye Forretnings- og Butiklokaler.“

Og det ærede Medlem Hr. Krag sluttede sin Tale med at udtale følgende, som jeg ogsaa gerne vil citere:

„Altsaa fornøden Beskyttelse paa Afviklingens Grund kan efter Venstres Mening tilvejebringes, uden at man skrider til saa rigoristiske Foranstaltninger som dem, der her er Tale om; de kan tilvejebringes ad den Vej, som vi hidtil har fulgt, ved Lempelse af somme endnu gældende Bestemmelser og Skærpelse af andre, saaledes at vi gennem saadanne Ændringer sigter mod det samme Maal: Tilbagevenden til frie Forhold, som til syvende og sidst er de eneste, der virkelig effektivt kan hjælpe ud over Bolignøden. I det Udvalg, som nu vil blive nedsat til Sagens Behandling, er Venstre rede til Forhandling med det Formaal at fremme